
MIEKĄCY SIĘ (2) *part praes act*

się (2), [się].

e jasne.

sg m N miekający się (1). ◇ [G miekającego się. ◇ A miekający się.] ◇ pl N subst miekając(e) się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. migotać.

Błyszczący, mieniący się; luculentus Mącz (2) : Oczy iafkrowate á iakoby miekzące fie/ [...] rozum dobry y obrotný znamionu: GlabGad N7; Mącz 201a; [BibRadz Nah 3/3 (Linde); gdzieżbykolwiek obaczył obłoczek z ziemię występujący á miekający się przed oczymá/ [...] pewna rzecz ieft iż tám nie głęboko wodá ifta Cresc 1571 27].

Cf **MIEKĄCY**, **MIEKCEĆ SIĘ**

MM